# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 40336**

гр. София, 18.10.2026 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 18.09.2026 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева**
**ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова**
**Теодора Василева**

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Стела Спасова, като разгледа дело номер **7700** по описа за **2026** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Й. Н. Н. от [населено място], чрез адв. С. С. - САК срещу Решение №1869/27.05.2026 г. по НАХД №4933/2026 г. по описа на СРС, 116-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 25-4332-027652 от 30.10.2025 г., издадено от началник група към СДВР - ОПП, с което на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, на Й. Н. Н., с ЕГН [ЕГН], е наложено административно наказание "глоба" в размер на 2,000.00 лева /1022.58 евро/ и административно наказание "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, както и на основание чл.183 ал.5 т.1 от ЗДвП за нарушение на чл.6 т.1 от ЗДвП – глоба в размер на 150.00 лева /76.69 евро/.

В касационната жалба се сочи, че решението е неправилно. Твърди се, че АНО не е отчел обстоятелството, че кръвната проба е дадена във ВМА, а медицинското лечебно заведение незаконосъобразно е отказало да извърши химически анализ на пробата. Сочи, че пробата е дадена с 15 минути закъснение, но се позовава на чл.19, ал.1, т.1,б.“а“ от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, съгласно който пробите кръв за установяване концентрацията на алкохол в кръвта заедно с талона за изследване и протокола по чл.14, ал.2 се изпращат за изследване в лабораториите на Многопрофилна болница за активно лечение (МБАЛ)

"Света А." - С. и Многопрофилна болница за активно лечение (МБАЛ) - С., при В. академия (ВМА) - за С. и областите Софийска, К., П. и Б.. Смята, че невписването на ВМА в талона за изследване не опорочава процедурата по вземане на пробите и тяхното изследване, още по-малко прави резултатът недостоверен. Излага аргументи, че разпоредбата на чл.6, ал.6, т.2 от Наредбата регламентира диапазон от 45 минути до 120 минути и при закъснение от 15 минути, жалбоподателят се е вместил в максималните 120 минути, поради което ВМА е следвало да направи химическия анализ. Въз основа на това прави заключение, че липсва извършено нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП. В жалбата не са изложи аргументи по отношение на наложеното наказание по чл.183 ал.5 т.1 от ЗДвП за нарушение на чл.6 т.1 от ЗДвП. Иска се отмяна на обжалваното съдебно решение и потвърденото с него НП.
По делото е постъпило на 14.07.2026 г. становище от ответника, с което моли да се отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и да се остави в сила решението. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява, не се представлява.
Ответникът - началник група в Столична дирекция на вътрешните работи - Отдел пътна полиция, редовно призован, не изпраща представител.
СГП, редовно уведомена, се представлява от прокурор Стела Спасова, която счита касационната жалбата за неоснователна и моли решението на СРС да остане в сила.
Административен съд София - град, II касационен състав, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема следното:
Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК, от надлежна страна и срещу подлежащо на съдебен контрол решение, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Софийски районен съд, въз основа на приложените писмени и гласни доказателства, е установил от фактическа страна, че на 11.10.2025 г. около 12:40 часа, в [населено място] жалбоподателят Й. Н. управлявал товарен автомобил, Фиат Дукато с регистрационен номер Е., собственост на Р. Н. Г. [ЕГН], по бул. К. В. с посока на движение от ул. Ц. С. към бул. Т. А.. На кръстовището с ул. П. светел червен сигнал на светофарната уредба, работеща в нормален режим. При приближаване към кръстовището от лявата страна на управлявания от Н. автомобил се намирал полицейски патрулен автомобил, управляван от свидетеля Т. Т., като с него служебните си задължения изпълнявали и свидетелите К. и И. – всички служители на МВР. Вместо да спре на светещия за неговата посока забранителен червен сигнал на светофарната уредба, Н. навлязъл, пресякъл и преминал кръстовището, образувано от бул. К. В. и ул. П.. Служителите на МВР възприели нарушението, последвали водача, подали му звуков и светлинен сигнал, като същият се подчинил и спрял. Установено било, че е сам в автомобила, като служителите на МВР усетили, че лъха силно на алкохол и решили да му извършат проверка с техническо средство алкотест "Дрегер 7510" с инв.номер А.-0071 за установяване концентрация на алкохол в издишания въздух. Н. неколкократно отказал, като му бил съставен АУАН за констатираните нарушения.
Бил съставен и талон за изследване № 301676, с който водачът да даде кръвна проба във УМБАЛ Света А. до 45 минути от връчването на талона, което действие било извършено след края на проверката и при освобождаването на Н. – 13:45 часа
Докато се оформяли документите, жалбоподателят се обадил на свой познат – свидетелят Г., който пристигнал на мястото на проверката преди нейния край и изчакал нейното приключване. След връчването на талона за изследване, Г. се качил и управлявал товарния автомобил Фиат

Дукато с регистрационен номер Е., като Н. се возил в него и тръгнали към лечебното заведение, посочено в талона за изследване – УМБАЛ Света А.. По пътя преценили, че по близко медицинско заведение е ВМА и тръгнали към него. Пристигнали са със закъснение в 14:40 часа, като Н. дал проби за изследване, макар и в талона да било отразено, че не е спазил часа и лечебното заведение, в което следва да се яви. Пробите не били изследвани заради неспазването на часа и лечебното заведение. В съставения от свидетеля Т. акт за установяване на административно нарушение GA1362181, от 11.10.2025 г. против Й. Н. било посочено, че водачът на кръстовището на бул. К. В. с ул. П. навлиза, пресича и преминава при червен сигнал на светофарната уредба, работеща в нормален режим, а при проверката до кръстовището с ул. П. водачът отказва да бъде пробван с техническо средство алкотест "дрегер 7510" с инв. номер А.-0071 за установяване концентрация на алкохол в издишания въздух. Възражения срещу АУАН не били направени в предвидения срок, нито при предявяване на АУАН.
Въз основа на горепосочения акт е издадено наказателно постановление № 25-4332-027652 от 30.10.2025 г., от началник група към СДВР - ОПП, с което на основание чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, на Й. Н. Н., с ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание "глоба" в размер на 2,000.00 лева /1022.58 евро/ и административно наказание "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24 (двадесет и четири) месеца за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, както и на основание чл.183 ал.5 т.1 от ЗДвП за нарушение на чл.6 т.1 от ЗДвП – глоба в размер на 150.00 лева/ 76.69 евро.
Изложената по-горе фактическа обстановка СРС е установил от събраните по делото гласни доказателства: АУАН, НП, талон за изследване, докладна записка, протокол за медицинско изследване, справка картон на водача, заповеди за компетентност, писмо от ВМА с приложения, както и гласните доказателствени средства, събрани чрез разпита на свидетелите Т. Т., К. К., Л. И. и Н. Г.. Обсъдени са подробно свидетелските показания на свидетели – Т. Т., К. К., Л. И., които съдът е кредитирал изцяло като логични, взаимно допълващи се и кореспондиращи с останалия събран по делото доказателствен материал, включително и с изготвената докладна записка и талон за изследване.
СРС е приел, че АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност. Приел е, че делегирането на правомощия за участие в административнонаказателното производство като наказващ орган е извършено в съответствие с нормативните правила. Приел е, че са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.
Изложил в мотиви за законосъобразността на всяко от нарушенията.
Съдът следва да отбележи, че касаторът е наказан за отказ от извършване на полеви тест за употреба на алкохол с техническо средство, а не за отказ да даде кръв за химическо изследване. В този смисъл още на мястото на проверката с отказа да бъде изпробван с Алкотест дрегер административното нарушение е било довършено. СРС е приел, че с чл. 174, ал.3 от ЗДвП законодателят е предвидил да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство или да изпълни предписание за токсикологично лабораторно изследване на кръвта. Разпоредбата санкционира водач, който откаже да му бъде извършена проверка с полеви тест за установяване употребата на алкохол. За довършеността на нарушението е достатъчно обективирането на самия отказ. Последващите действия по издаване на талон за медицинско изследване не променят правната характеристика на вече довършеното нарушение. Нормата съдържа две отделни изпълнителни деяния – отказ от изпробване с техническо средство за съдържание на алкохол или наркотични вещества и неизпълнение на предписание за

медицинско изследване, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането на което и да е от тях. Самостоятелни административни нарушения са отказът за извършване на проба за алкохол с техническо средство и неизпълнение на предписание за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта. За последното жалбоподателят не е санкциониран по административен ред. Посочено е изрично в НП, че се касае за отказ за тестване употреба на алкохол. Според СРС ясно е посочено и в АУАН, и в НП, че се касае за административнонаказателно обвинение по отношение на отказа на жалбоподателя да бъде тестван с полеви тест за концентрацията на алкохол в кръвта. Не са посочени в НП нови съставомерни факти, по които жалбоподателят да не е могъл да се защити в хода на производството. Неоснователно е възражението на защитата, че не ставало ясно за какво нарушение е наказал жалбоподателят. В случая и в АУАН, и в НП е посочено, че се касае за съставомерен отказ от извършване на полеви тест с посоченото техническо средство за проверка. Цифровата квалификация също е дадена точно и покрива хипотезата именно на такъв отказ за тестване на водачите. В НП е цитиран текстът на чл.174, ал.3 от ЗДвП в пълнота, но това не е нарушение и е логично, като същевременно не внася съмнение във волята на АНО да санкционира отказа на Й. да бъде тестван с техническо Алкотест дрегер за употреба на наркотични вещества. СРС е приел, че е налице и идентитет в правната квалификация както в АУАН, така и в НП и е приел, че краткото, но ясно отразяване на относимата фактология за нарушението напълно удовлетворява изискванията за достатъчно съдържание на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление. Поради това СРС е приел, че материалният закон е приложен правилно, нрушението, квалифицирано като такова по чл. 174, ал. 3 пр.1 от ЗДвП, е извършени виновно, при форма на вината - пряк умисъл и нарушителят е предвиждал извършването на деянията, съзнавал е техния обществеоопасен характер, като във волеви аспект е искал и пряко е целял тяхното извършване, в частност осуетяването на проверката на контролните органи за употреба на алкохол. По отношение на наложеното наказание "Глоба в размер на 2 000, 00 /две хиляди/ лева (1022,58 евро) и лишаването от право да се управлява МПС за срок от 24 месеца, съдът е отбелязал, че не съществува юридическа възможност за тяхното редуциране, тъй като предвидената от законодателя санкция е абсолютно определена (арг. от чл. 27, ал. 5 от ЗАНН). Правилно за нарушението е наложено и кумулативно предвиденото наред с глобата наказание "Лишаване от право на управление на МПС". Жалбоподателят е правоспособен водач и би могъл да бъде лишен от права, които притежава. Според СРС не се разкриват основания и да се коментира приложението на нормата на чл. 28 от ЗАНН. Разглежданият случай не би могъл да се квалифицира като маловажен, поради високата обществена опасност нарушението, изводима от масовата разпространеност на подобен род противообществени прояви и категоричната обществена нетърпимост към същите в съвременните условия на живот, намерила израз и в измененията на разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, с оглед драстичното завишаване на предвидените наказания. Нарушението на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП е застрашило обществените отношения, свързани със сигурността на транспорта, като Й. е осуетил възможността своевременно и законосъобразно да бъде установено дали шофира под въздействието наркотични вещества и/или техни аналози. Позовал се е на справката – картон на водача, в която са отразени и други нарушения на правилата за движение по пътищата, което дава информация за отсъствието на инцидентност на проявите му. Същият не се е съобразил и с издадения талон за изследване. По тези аргументи СРС е приел, че бездействието на жалбоподателя да се подложи на тест за наркотични вещества се отличава с достатъчен интензитет, за да бъде възприета проявата му като административно нарушение и да се санкционира по предвидения ред.

За нарушението по чл.6, т.1 от ЗДвП Съдът е счел, че в издаденото наказателно постановление по достатъчно ясен и конкретен начин е описано нарушението, изразяващо се в преминаване на забранителен сигнал на работеща в нормален режим светофарна уредба, като описанието позволява на санкционираното лице да разбере за какво именно нарушение е ангажирана отговорността му. По този начин съдът намира, че не е ограничено правото на защита на жалбоподателя и в този смисъл не са налице допуснати процесуални нарушения при съставянето на АУАН и издаване на НП, които да са основание за отмяна на наказателното постановление на процесуално основание в тази част. От субективна страна СРС е приел, че деянието е извършено при форма на вина пряк умисъл, тъй като деецът е съзнавал общественоопасния характер на деянието искал е и е целял настъпването на последиците. С поведението е застрашил обществените отношения, свързани с правилното функциониране на транспорта, респективно е поставил в опасност здравето и живота на участници в движението, създавайки предпоставка за инциденти при навлизането си на забранителен сигнал в кръстовището. Приел е деянието не се отличава от други подобни нарушения от същия вид и не се явява маловажно. Съдът е приел, че административнонаказващият орган правилно е квалифицирал нарушението и го е санкционирал законосъобразно съгласно посочената разпоредба, като се е съобразил и с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е наложил наказание в неговия абсолютен размер (76,69 евро), съобразявайки обстоятелството, че законодателят не е предвидил минимум и максимум и не е предоставил на административнонаказващият орган възможност за преценка при определяне на размера, поради което е наложил посоченото наказание в законоустановения му, фиксиран размер.
С тези мотиви СРС е потвърдил наказателно постановление като правилно и законосъобразно.
Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.
Изводите на СРС по отношение на извършеното нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП се споделят изцяло от настоящия решаващ състав като на основание чл.221, ал.2, изр. второ от АПК препраща към изводите на първоинстанционния съд.
По отношение на нарушението на чл.174, ал.3 от ЗДвП, крайният резултат на СРС, че е налице нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП е правилен, но настоящият състав счита, че нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП предвижда две форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган, които могат да бъдат съотнесени както спрямо проверката за употреба и концентрация на алкохол в кръвта, така и спрямо тази за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Касае се за предприемане от страна на водачите на МПС, трамвай или самоходна машина, на активни действия, свързани със задължението им да бъдат проверени за наличието и концентрацията на алкохол в кръвта и/или във връзка с установяване наличието на наркотични вещества или техни аналози. Така в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. са инкорпорирани различните способи за установяване употребата и концентрацията на алкохол в кръвта - изпробване с техническо средство или чрез изследване с доказателствен анализатор, респ. чрез медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване, като не са налице отделни състави на административни нарушения.
За да бъде обаче налице отказ по смисъла на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за който водачът да бъде санкциониран, следва да не е бил успешно приложен който и да било от алтернативните способи за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта на

същия. Това следва пряко от чл. 6, ал. 4 и ал. 9 от Наредбата, в които разпоредби е предвидено, че при отказ на водача да избере дали изследването да се извърши чрез доказателствен анализатор или с медицинско и химическо лабораторно изследване, при отказ да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване, то концентрацията на алкохол или наркотични вещества ли техните аналози в кръвта му се установява въз основа на показанията на техническото средство. Същевременно обаче, както е и в настоящия случай, водачът е отказал проверка с техническо средство, както и не е изпълнил предписание на служителите на МВР да бъде проверен посредством останалите способи за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, с което водачът е осъществил двата състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП при двете форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган. Следователно като е описал нарушението в обстоятелствената част на АУАН и на наказателното постановление като отказ за извършване на проверка за наличие на алкохол, изброявайки всички способи за установяване на концентрацията на алкохол – чрез използване на техническо средство и неизпълнение на предписание на контролния орган за медицинско изследване и вземане на проби, административнонаказващият орган е спазил закона.

Съгласно чл.6, ал.6 от Наредбата контролният орган връчва на лицето срещу подпис талона за изследване, като вписва: 1. мястото, където да се извърши установяването; 2. срока на явяването - до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване, и до 120 минути - в останалите случаи.

Видно от талона за изследване касаторът е следвало да се яви за вземане на проба в УМБАЛ „Св. А.“ до 45 минути от връчване на талона. Т. е връчен на 13:45 ч. на 11.10.2025г. Т.е. до 14:30 ч. касаторът е следвало да даде проба в УМБАЛ „Св. А.“. Видно от протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози касаторът се е явил във ВМА в 14:40ч., което не съответства на посоченото място и час, посочени талона за изследване, поради което се приема, че касаторът не е изпълнил предписание на служителите на МВР да бъде проверен посредством останалите способи за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, с което водачът е осъществил двата състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Предвид това правилно е ангажирана административнонаказателна отговорност на лицето за извършено нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП. Ирелевантни са изложените доводи на касатора, че след като пробите се изпращат във ВМА, съгласно чл.19, ал.1, т.1 от Наредбата,

то обстоятелството, че в талона за изследване не е посочена ВМА не води до опорочаване на процедурата. Медицинското изследване следва да се извърши на посоченото място и в часовия диапазон, посочен от контролния орган на основание чл.6, ал.6 от Наредбата, а не по избор на водача на превозното средство. Последният е направил избор да не изпълни даденото предписание, което е довело и до довършване на изпълнителното деяние на чл.174, ал.3 от ЗДвП.
Фактическите обстоятелства във връзка приетите за нарушени две отделни хипотези на правната норма са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП, вследствие на което нарушителя е разбрал в извършването на какви нарушения е обвинен и е реализирал надлежно и адекватно защитата си срещу издаденото наказателно постановление. Именно от описанието на нарушенията привлеченото към административнонаказателна отговорност лице разбира за повдигнатото му обвинение. Изпълнителното деяние на приетите за нарушени правни норми се изразява в отказ да се извършат посочените проверки. Именно така са описани нарушенията. Следователно не е нарушено правото му на защита.
Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС.
При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс, СРС е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Предвид това решението на СРС, НО, 116-ти състав, с което е потвърдено НП, следва да бъде оставено в сила.
При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството, определени на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем цента).
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63в и чл.63д, ал.4 от ЗАНН, Административен съд София - град, II-ри касационен състав,

**Р Е Ш И:**

**ОСТАВЯ В СИЛА** Решение №1869/27.05.2026 г. по НАХД №4933/2026 г. по описа на СРС, 116-ти състав
**ОСЪЖДА** Й. Н. Н. от [населено място] да заплати на СДВР сумата 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем цента), представляваща разноски

по делото.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.